

Arrest

nr. 107 466 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding,

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van 14 maart 2013 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en tegen de beslissing van 20 maart 2013 van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, om de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten ("*bijlage 13 quinquies*").

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 april 2013 met referentenummer 29298.

Gezien de administratieve dossiers van de verwerende partijen en de nota van de tweede verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat M. SAMPERMANS, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De beslissing van 14 maart 2013 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Jezidische origine te zijn. U werd geboren op 15 april 1991 in de Armeense hoofdstad Jerevan.

Enkele jaren later verhuisde u met uw gezin naar Rusland, waar u verbleef in de stad Charabali in de regio Astrakhan.

Daarna verwierf u ook het Russische staatsburgerschap.

In 2007 vertrok u samen met uw gezin naar Frankrijk.

In Frankrijk kenden jullie echter problemen, waardoor jullie in november 2009 naar België kwamen.

U diende samen met uw moeder, S/M/ (O.V. 6.524.699), een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 10 november 2009. Uw familienaam werd toen door de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk opgetekend als V. in plaats van U..

Uw vader, C.U. (O.V. 6.524.699), reisde jullie later achterna en vroeg eveneens asiel bij de Belgische autoriteiten.

In het kader van elk van jullie asielaanvragen werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat de Franse autoriteiten verantwoordelijk waren voor de behandeling van uw asielaanvraag.

Jullie gingen echter niet opnieuw naar Frankrijk, maar keerden terug naar de Russische Federatie, waar jullie zich opnieuw in Charabali vestigden.

Op 15 september 2011 huwde u officieel met D.M., van wie u op 16 april 2012 opnieuw scheidde. Ondertussen vormen jullie echter opnieuw een koppel, zij het niet-officieel.

Een maand na uw terugkeer naar de Russische Federatie ging u samen met uw broer, M.M. (O.V. 7.626.792), in het leger om uw militaire dienstplicht te vervullen.

In de winter van 2010 vernam u in het leger dat uw neef, R.M., door onbekenden beschoten was in een restaurant in Charabali. Hij was gewond en moest opgenomen worden in het ziekenhuis. Samen met uw neef en vader ging u hiertegen klacht indienen bij de politie van Charabali.

Het onderzoek leverde echter geen resultaten op en tot op vandaag hebben jullie geen idee wie de dader was. Mogelijk hield dit incident echter verband met de problemen die uw vader na jullie terugkeer kreeg.

Uw vader handelde namelijk in bouwmaterialen en 3 van zijn klanten waren hem nog veel geld schuldig, maar weigerden te betalen. Uw vader deed er alles aan om zijn geld terug te krijgen, maar zonder resultaat. In 2012 ging hij zich daarom informeren bij de politie, maar dat zorgde voor nog meer problemen. Want niet alleen werd uw vader door zijn schuldenaars bedreigd, ook de politie begon hem lastig te vallen en kwam geregeld langs. Omwille van al deze problemen en het feit dat jongeren in Rusland maar weinig toekomst hebben, besloot uw vader dat het beter was dat jullie met het hele gezin opnieuw zouden vertrekken.

U verliet Rusland uiteindelijk andermaal op 7 december 2012.

Samen met uw ouders, broer en partner reisde u onder begeleiding van een smokkelaar met de wagen naar Oekraïne. Daar stapten jullie over in een bus, die jullie naar België bracht.

Uw vader en partner bleven echter achter in Oekraïne omdat er problemen waren met hun documenten. Zij keerden later naar Rusland terug.

U bereikte België in de nacht van 11 december 2012.

De volgende ochtend vroeg u een tweede maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw moeder.

U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 9-10).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw moeder, S.M. (O.V. 6.524.699), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw moeder, S.M. (O.V. 6.524.699), werd genomen, verwijs ik graag naar haar beslissing.

Deze luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u samen met uw zonen de Russische Federatie, het land waarvan u het staatsburgerschap bezit, hebt verlaten omdat uw man er problemen kende met een schuldenaar die weigerde te betalen (CGVS, p. 13).

Er dient echter eerst en vooral te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo werd een groot aantal belangrijke tegenstrijdigheden en ongerijmdheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw zoon V.V.. U verklaarde namelijk dat de problemen van uw man draaiden om één persoon, een zekere B., die uw man geld schuldig was voor bouwmaterialen die hij van uw man had afgenomen (CGVS, p. 13). Deze persoon had tweemaal bouwmaterialen van uw man afgenomen, éénmaal voor een bedrag van bijna 3 miljoen Roebel en een maand later voor een bedrag van 10 000 euro (CGVS, p. 13-14). Uw zoon V.V. daarentegen stelde dat uw man twee schuldenaars had die weigerden te betalen. De ene was uw man 3 miljoen Roebel schuldig, de andere 10 000 euro (CGVS V.V., p. 13 en 15). Geconfronteerd met het feit dat u slechts melding had gemaakt van 1 schuldenaar, die uw man 3 miljoen roebel plus 10 000 euro schuldig was, en uw zoon over 2 schuldenaars sprak, antwoordde uw zoon dat er zeker 2 personen waren van wie uw man nog geld moest krijgen en hij er niet zeker van was dat u verklaard had dat er slechts 1 schuldenaar was aangezien u weet dat er meerdere schuldenaars waren. Hij voegde er nog aan toe dat uw man eigenlijk van 3 personen geld te goed had, maar hij de derde persoon niet kende (CGVS V.V., p. 15). Dit antwoord biedt geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. Het vasthouden door uw zoon V.V. aan één versie van de feiten en het in twijfel trekken van uw verklaringen zijn immers niet afdoende om een tegenstrijdigheid op te heffen. Bijgevolg blijft deze tegenstrijdigheid overeind. Ook aangaande de beschieting van R.M. werden verschillende tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw zoon V.V.. Zo stelde u dat uw neefje, R.M., beschoten werd door familieleden van de persoon die schulden had bij uw man, dit is voornoemde B. (CGVS, p. 13, 15-16). U gaf in dit verband ook aan dat de politie weet wie de daders zijn, maar de politie niets kan doen omdat uw neefje geen klacht wil indienen uit angst om nog meer problemen te krijgen met de daders (CGVS, p. 16-17). Uw zoon V.V. echter stelde dat uw neefje wel degelijk klacht heeft ingediend naar aanleiding van dit schietincident, meer nog, hij en uw man zouden uw neef hierbij geholpen hebben. Hij vertelde eveneens dat het onderzoek naar deze klacht niets heeft opgeleverd en de politie geen nieuws heeft (CGVS V.V., p. 11). Geconfronteerd met uw verklaring dat uw neefje geen klacht heeft ingediend bij de politie, hield uw zoon vast aan zijn versie van de feiten dat uw neefje wel degelijk klacht had ingediend bij de politie en hij uw neefje vergezeld had naar de politie. Hij zei tevens dat niet enkel de politie, maar ook het parket bij uw neefje was langs geweest en dat de politie en het parket twee verschillende instanties waren (CGVS V.V., p. 16). Toen uw zoon er vervolgens op gewezen werd dat u wel degelijk had verklaard dat uw neefje geen klacht had ingediend bij de politie en niet sprak over het parket, voerde hij aan dat hij meer weet dan u en u mogelijk dingen niet of verkeerd gehoord hebt. Hij argumenteerde eveneens dat u mogelijk het verschil niet kent of kan uitleggen tussen de politie en het parket (CGVS V.V., p. 16). Deze verklaring is echter niet afdoende aangezien uit de verklaringen van uw zoon blijkt dat jullie al sinds 1993 of 1994 in Rusland verbleven. Bijgevolg kan redelijkerwijze verwacht worden dat u voldoende kennis heeft over de Russische ordediensten en rechterlijke macht om het verschil te kennen tussen het parket en de politie. Hoe dan ook blijven jullie verklaringen tegenstrijdig aangezien u stelde dat de politie wel degelijk weet wie geschoten heeft, terwijl uw zoon V.V. aangaf dat het politieonderzoek niets heeft opgeleverd en ze bijgevolg niet weet wie geschoten heeft. Hiermee geconfronteerd, repliceerde uw zoon dat ze samen naar de politie zijn geweest en ze enkel een handtekening nodig hebben om iets te kunnen doen. Hij vervolgde dat ze misschien weten wie geschoten heeft, maar er veel mensen aanwezig waren in het restaurant (CGVS V.V., p. 16). Hiermee is ook deze tegenstrijdigheid geenszins opgeheven. Het louter opwerpen van het vermoeden dat de politie misschien weet wie geschoten heeft, biedt geen verklaring voor het feit dat uw zoon V.V. eerder stelde dat de politie niet weet wie de dader is. Voorts werd nog een tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaring en die van uw zoon V.V. wat betreft het feit of uw man naar aanleiding van zijn eigen problemen al dan niet klacht zou hebben ingediend bij de politie. Zelf vertelde u dat uw man tot 2 maal toe naar de politie van jullie stad was gegaan om klacht in te dienen tegen B. omdat hij niet wilde betalen. De eerste keer richtte uw man zich hiervoor tot de politie in februari 2012, de tweede keer enkele weken later (CGVS, p. 18-20). Uw zoon V.V. daarentegen zei dat uw man zich met betrekking tot zijn schuldenaars éénmaal tot de politie heeft gewend, maar enkel om advies in te winnen. Uw man diende nooit effectief een klacht in omwille van deze problemen (CGVS V.V., p. 12-13). Gewezen op de tegenstrijdigheden in jullie verklaringen, argumenteerde uw zoon dat u niet volledig op de hoogte bent en hij dicht bij uw man stond. Erop gewezen dat u ook verklaard had waartegen uw man tot twee maal toe klacht indiende, antwoordde uw zoon slechts dat u dit misschien dacht en u misschien vermoedde dat uw man bedreigd werd (CGVS V.V., p. 15). Dit heft de tegenstrijdigheid niet op, te meer omdat u in de loop van uw interview meermaals duidelijk hebt aangegeven wanneer u iets niet wist, niet met zekerheid kon zeggen of u iets enkel dacht (CGVS, p. 14, 16-22). Tot slot is het opmerkelijk dat u vertelde dat er na het incident met uw neefje tot aan de dreigtelefoon een maand voor jullie vertrek verder geen problemen zijn geweest (CGVS, p. 18). Uw zoon V.V. daarentegen zei dat uw man in de loop van 2012, een concretere tijdsaanduiding kon hij niet geven, ook problemen kreeg met de politie en de politie regelmatig naar jullie huis kwam (CGVS V.V., p. 13 en 14-15). Gezien uw verklaring dat u altijd binnen bleef en van thuis uit

werkte (CGVS, p. 7 en 18), is het weinig aannemelijk dat u hiervan nooit iets zou hebben gemerkt. Het is dan ook opmerkelijk dat u hiervan nergens melding maakte. Hiermee geconfronteerd, argumenteerde uw zoon dat hij dit niet tegen u verteld had om u te sparen en u ook niet altijd thuis was. Hij vervolgde dat u op dat moment misschien bij uw moeder was en hij ook niet gezegd had dat de politie elke dag langskwam. Erop gewezen dat hij gesteld had dat de politie regelmatig kwam, met andere woorden meerdere keren, stelde hij ten slotte slechts dat zijn vader het hem verteld had en hij het ook gezien had (CGVS, p. 15-16), wat geen verklaring biedt voor de vastgestelde ongerijmdheid. Het vasthouden aan 1 versie van de feiten is immers niet afdoende. Aangezien al deze elementen de kern van jullie asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u en uw zonen verwacht worden dat jullie hierover consistente en coherente verklaringen zouden afleggen, wat in casu niet het geval is. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas ernstig ondermijnd.

Verder bleven u en uw zonen onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van jullie asielrelaas. Zo verklaarde u aangaande het incident waarbij uw neef beschoten werd dat het plaatsvond in de winter van 2010. Wanneer concreet uw neef beschoten werd, kon u niet zeggen, zelfs niet in welke maand (CGVS, p. 15). Ook uw zonen beperkten zich respectievelijk tot de omschrijving dat het in 2010 gebeurde, voor Nieuwjaar en dat het in de winter van 2010, voor Nieuwjaar gebeurde (CGVS V.V., p. 10 - CGVS M.M., p. 10). Hoewel uw zonen op het moment van de feiten hun legerdienst vervulden, kon redelijkerwijze van hen verwacht worden dat ze ondertussen wel concreet op de hoogte zouden zijn van de feiten die zich in hun afwezigheid zouden hebben afgespeeld. Te meer omdat voornoemd incident raakt aan de kern van jullie asielrelaas. Uw neef zou namelijk beschoten zijn omdat de ouders dachten dat het een van uw zonen was (CGVS, p. 13 - CGVS M.M., p. 10). Dit incident houdt verband met de problemen van uw man (CGVS V.V., p. 10) en dus de problemen naar aanleiding waarvan jullie jullie land ontvluchtten. Vooral van uw zoon V.V. kon verwacht worden dat hij dit incident concreter in de tijd zou kunnen situeren aangezien hij uw neef vergezelde toen deze klacht ging indienen bij de politie en hij de zaak daarna persoonlijk ook verder opvolgde (CGVS, p. 11-12 en 16). Verder vermeldde uw zoon V.V. dat uw man zich bij de politie ging informeren over de stappen die hij kon ondernemen om de openstaande schuld af te dwingen, waarna uw man ook problemen kreeg met de politie (CGVS V.V., p. 12-13). Wanneer precies uw man de politie raadpleegde, wist uw zoon niet. Hij kon enkel aangeven dat het in 2012 was, maar een concreter antwoord kon hij niet geven (CGVS V.V., p. 12). Uw zoon M.M. kon dan weer geen gedetailleerd antwoord geven op de vraag wanneer uw man de bouwmaterialen aan zijn schuldenaars had verkocht. Hij stelde dat het gebeurde toen hij in het leger zat, ergens in 2010 of in de loop van 2010-2011. Een concreter antwoord had hij niet (CGVS M.M., p. 10). Gelet op het feit dat dit element raakt aan de kern van jullie asielrelaas kon echter redelijkerwijze van uw zoon verwacht worden dat hij hierover ondertussen meer concrete en gedetailleerde info zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Ook op de vraag wanneer zijn vader hem dan opbelde in het leger om te vertellen dat er problemen waren, bleef het antwoord van uw zoon onaannemelijk vaag. Hij kwam niet verder dan 'tegen de lente of de zomer van 2011' (CGVS M.M., p. 12). Aangezien uw zoon dit feit wel zelf meemaakte, kon zeker van hem verwacht worden dat hij dit telefoongesprek meer concreet in de tijd zou kunnen situeren, waarin hij echter niet slaagde. Omdat alle hierboven opgesomde elementen raken aan de kern van jullie asielrelaas, brengt jullie vaagheid hierover de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder in het gedrang.

Voorts is het opmerkelijk dat uw man ondanks zijn problemen mogelijk naar de Russische Federatie is teruggekeerd. Al zijn uw verklaringen en die van uw zonen op dit punt echter evenmin coherent en consistent. Op de vraag waar uw man vandaag is, antwoordde u in eerste instantie dat uw man vandaag in Rusland is en jullie ondertussen 2 keer contact met hem gehad hebben. U vervolgde echter dat jullie ondertussen vernomen hadden dat hij in Oekraïne is. Gevraagd waar hij dan nu verblijft, stelde u dat hij momenteel in Oekraïne verblijft, maar u het eigenlijk niet weet aangezien jullie al ruim een maand geen contact meer gehad hebben (CGVS, p. 6). Uw zoon V.V. gaf echter aan dat uw man zich momenteel waarschijnlijk in Rusland bevindt aangezien uw man op het moment van jullie laatste telefonische contact verklaard had dat hij zich in Rusland bevond (CGVS V.V., p. 4-5). Ook uw zoon M.M. stelde dat uw man zich momenteel in Rusland bevindt, mogelijk zelfs op de boerderij of in jullie vroegere huis (CGVS M.M., p. 4). Het feit dat uw man mogelijk naar de Russische Federatie is teruggekeerd en waarschijnlijk zelfs naar jullie vroegere verblijfplaats, ondermijnt in belangrijke mate de ernst van de door jullie ingeroepen vrees. Het was immers uw man die besloten heeft dat jullie uit veiligheidsoverwegingen moesten vertrekken (CGVS, p. 3 en 21 - CGVS V.V., p. 14 - CGVS M.M., p. 12).

Daarnaast zij opgemerkt dat u de door u aangehaalde problemen op geen enkele manier met documenten kon staven. U verklaarde nochtans dat uw neefje omwille van het schietincident opgenomen werd in een ziekenhuis in Astrakhan en hiervan medische documenten bestaan. U vermeldde ook dat de politie een onderzoek startte naar dit incident (CGVS, p. 15-16 en 21), wat u bijgevolg eveneens met enig document zou moeten kunnen staven. Ook legde u geen enkel begin

van bewijs voor aangaande de professionele activiteiten van uw man, die aan de basis van zijn problemen lagen, hoewel u aangaf dat ook hiervan officiële documenten bestaan (CGVS, p. 14). Tot slot kon u de Belgische asielinstanties evenmin enig document verschaffen waaruit blijkt dat uw man naar aanleiding van zijn problemen tot twee maal toe klacht heeft ingediend bij de politie van Charabali (CGVS, p. 18-19 en 21). U stelde wel dat uw man over alle documenten beschikt (CGVS, p. 21). Het Commissariaat-generaal gaf u daarom 15 dagen de tijd om deze documenten alsnog over te maken. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog geen enkel document ontvangen noch een verklaring waarom u er eventueel niet in zou slagen deze documenten te bezorgen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder onderuit gehaald.

Aangaande uw reisroute ten slotte verklaarden u en uw zonen dat jullie vanuit Oekraïne met een bus naar België zijn gereisd (CGVS, p. 11 – CGVS V.V., p. 9 – CGVS M.M., p. 8). Tijdens deze reis werd gebruik gemaakt van jullie eigen internationaal Russisch paspoort (CGVS, p. 9 – CGVS V.V., p. 8 – CGVS M.M., p. 7). Onderweg werd de bagage gecontroleerd, maar zelf werden jullie niet aan een controle onderworpen (CGVS V.V., p. 9 – CGVS M.M., p. 8). Deze verklaringen zijn weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU- of Schengenzone te betreden zonder geldige reisdocumenten. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan jullie verklaarden dat het achtergebleven was bij de persoon die jullie naar hier bracht (CGVS, p. 9 – CGVS V.V., p. 8 – CGVS M.M., p. 7), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt door het feit dat jullie niet met zekerheid konden zeggen of er een visum in jullie paspoort zat. Jullie vermoedden van wel, maar konden niet zeggen door welk land dit visum dan wel uitgereikt zou zijn (CGVS, p. 9 – CGVS V.V., p. 8 – CGVS M.M., p. 7). Jullie konden evenmin zeggen waarom de passeur jullie internationale paspoorten ingehouden heeft (CGVS, p. 9 – CGVS V.V., p. 8 – CGVS M.M., p. 7). In dit verband zij er tot slot ook op gewezen dat u verklaarde dat uw man jullie internationale paspoorten zou opsturen, wat op het moment van uw interview op het Commissariaat-generaal nog niet gebeurd was; u kreeg daarom nog 15 dagen de tijd om contact met uw man op te nemen en het Commissariaat-generaal alsnog uw internationale paspoorten te bezorgen. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter nog steeds niets ontvangen. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas nog verder in het gedrang.

Volledigheidshalve moet er nog op gewezen worden dat u in de loop van uw interview bij het Commissariaat-generaal meermaals aanhaalde dat u (ernstige) geheugenproblemen heeft (CGVS, p. 5, 8, 16 en 21). U legde echter geen enkel medisch document voor dat de door u ingeroepen geheugenproblemen formeel attesteert. Tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 december 2012 repte u bovendien met geen woord over geheugenproblemen. Bijgevolg kunnen de door u ingeroepen geheugenproblemen niet volstaan om de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden te verklaren.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands Russisch paspoort, rijbewijs, geboorteakte en de militaire boekjes van uw zonen) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands paspoort, geboorteakte en rijbewijs bevatten immers uitsluitend identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, doch geen informatie over de door u aangehaalde problemen. De militaire boekjes van uw zonen bevatten slechts informatie over hun militaire loopbaan, die hier niet ter discussie staat, maar evenmin aangaande de door u ingeroepen problemen.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw beide zonen, V.V. (O.V. 6.524.689) en M.M. (O.V. 7.626.792), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Volledigheidshalve moet nog toegevoegd worden dat u ook melding maakte van het feit dat u als jongere in Rusland moeilijk werk kon vinden (CGVS, p. 14). Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat dit verband houdt met een van de redenen van de Conventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U stelde immers zelf dat dit een algemeen probleem vormt in de Russische Federatie dat alle jongeren treft (CGVS, p. 14). Bijgevolg kan

omwille hiervan ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw vader naast een handel in bouwmaterialen ook een boerderij runde, waar u aan de slag kon (CGVS, p. 7 en 12). Zodoende zijn er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Tot slot haalde u ook aan dat u omwille van uw origine op straat soms uitgescholden werd (CGVS, p. 14). U werd echter omwille van uw origine nooit het slachtoffer van fysiek geweld (CGVS, p. 14). Bijgevolg moet besloten worden dat de door u aangehaalde etnisch geïnspireerde problemen, hoe laakbaar ook, onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, binnenlands Russisch paspoort en rijbewijs) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat immers louter identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, doch geen informatie met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Op 20 maart 2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, een bevel om het grondgebied te verlaten ("bijlage 13 quinquies").

2. Nopens de ontvankelijkheid

2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS, nr. 148.753, 12 september 2005; RvS, nr. 150.507, 21 oktober 2005; RvS, nr. 159.064, 22 mei 2006).

2.2. In casu richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van "weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus" genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een "bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker" (bijlage 13 quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de

andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesesamenvatting, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn moeder S.M..

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 107 464 van 26 juli 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van S.M. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“3.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

Vooreerst stelt de Raad talrijke tegenstrijdigheden vast in de verklaringen van verzoekster en deze van haar zoon V.V..

Zo verklaarde verzoekster dat de problemen van haar man veroorzaakt werden door één persoon, ene B., die aan hem geld schuldig was voor bouwmaterialen die hij van haar man had afgenomen (zie het verhoorverslag van 12 februari 2013, p. 13) en dat deze persoon tweemaal bouwmaterialen van haar man had afgenomen, eenmaal voor een bedrag van bijna 3 miljoen Roebel en een maand later voor een bedrag van 10 000 euro (zie het verhoorverslag, p. 13,14).

Verzoeksters zoon V.V. stelde daarentegen dat haar man twee schuldenaars had die weigerden te betalen, de ene was hem 3 miljoen Roebel schuldig, de andere 10 000 euro (zie het verhoorverslag van V.V. van 12 februari 2013, p. 13 en 15). Hij verklaarde later nog dat zijn vader eigenlijk van drie personen geld te goed had, maar hij de derde persoon niet kende (zie het verhoorverslag van V.V., p. 15).

Verder verklaarde verzoekster dat haar neefje, R.M., beschoten werd door familieleden van de man B. die schulden had bij haar man (zie het verhoorverslag, p. 13, 15,16), en dat de politie wist wie de daders zijn, maar niets kon doen omdat haar neefje geen klacht wil indienen uit angst om nog meer problemen te krijgen met de daders (zie het verhoorverslag, p. 16, 17), terwijl haar zoon V.V. beweerde dat haar neefje wél degelijk klacht heeft ingediend naar aanleiding van dit schietincident, dat hij en haar man V.V. hierbij geholpen hebben en dat het onderzoek naar deze klacht niets heeft opgeleverd en de politie geen nieuws heeft (zie het verhoorverslag van V.V., p. 11).

Wat betreft het feit of de man van verzoekster naar aanleiding van zijn eigen problemen al dan niet klacht zou hebben ingediend bij de politie, vertelde verzoekster dat haar man tot tweemaal toe naar de politie van hun stad was gegaan om klacht in te dienen tegen B. omdat hij niet wilde betalen, in februari 2012 en enkele weken later (zie het verhoorverslag, p. 18-20), terwijl verzoeksters zoon V.V. zei dat haar man zich met betrekking tot zijn schuldenaars eenmaal tot de politie heeft gewend, maar enkel om advies in te winnen en niet om een klacht in te dienen (zie het verhoorverslag van V.V., p. 12-13).

De Raad merkt tevens op dat verzoekster vertelde dat er na het incident met haar neefje tot aan de dreigtelefoon een maand vóór hun vertrek, verder geen problemen zijn geweest (zie het verhoorverslag, p. 18), terwijl haar zoon V.V. verklaarde dat zijn vader in de loop van 2012 ook problemen kreeg met de politie en de politie regelmatig naar hun huis kwam (zie het verhoorverslag van V.V., p. 13 en 14, 15).

Op de stelling in het verzoekschrift "dat het feit dat het asielrelaas van verzoekster en haar zoon niet op alle punten overeenstemt, zeker niet hoeft te betekenen dat het relaas daarom van alle geloofwaardigheid is ontdaan", antwoordt de Raad dat van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid verwacht kan worden dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, is dan ook een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Alle in opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Deze tegenstrijdigheden tasten het relaas van verzoekster aan.

Verder blijken de verklaringen van verzoekster en van haar zonen onaannemelijk vaag omtrent kernelementen van het asielrelaas.

Zo verklaarde verzoekster aangaande het incident waarbij haar neef beschoten werd, dat het plaatsvond in de winter van 2010, maar wanneer precies kon ze niet zeggen, zelfs niet in welke maand (zie het verhoorverslag, p. 15).

Ook haar zonen beperkten zich respectievelijk tot de omschrijving dat het in het jaar 2010 gebeurde, vóór Nieuwjaar en dat het in de winter van 2010, vóór Nieuwjaar gebeurde (zie het verhoorverslag van V.V., p. 10; zie het verhoorverslag van M.M. van 12 februari 2013, p. 10).

Deze onwetendheid is opmerkelijk gezien verzoeksters neef beschoten werd omdat de ouders dachten dat het een van haar zonen was (zie het verhoorverslag, p. 13; zie het verhoorverslag van M.M., p. 10) en het incident aldus raakt aan de kern van het asielrelaas.

De vaagheid in hoofde van verzoeksters zoon V.V. is des te opvallender gezien hij verklaarde dat hij de neef vergezelde toen deze klacht ging indienen bij de politie en hij de zaak daarna persoonlijk ook verder opvolgde (zie het verhoorverslag, p. 11, 12, 16).

Verzoeksters zoon V.V. kon evenmin aangeven wanneer zijn vader precies de politie raadpleegde over de stappen die hij kon ondernemen om de betaling van de geldschuld af te dwingen; hij kon enkel aangeven dat het in het jaar 2012 was (zie het verhoorverslag V.V., p. 12-13).

Haar zoon M.M. kon dan weer geen gedetailleerd antwoord geven op de vraag wanneer zijn vader de bouwmaterialen aan zijn schuldenaars had verkocht: "ergens in 2010 of in de loop van 2010-2011" (zie het verhoorverslag van M.M., p. 10).

Ook op de vraag wanneer zijn vader hem in het leger opbelde om te vertellen dat er problemen waren, antwoordde M.M. onaannemelijk vaag; hij kwam niet verder dan "tegen de lente of de zomer van 2011" (zie het verhoorverslag van M.M., p. 12).

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Het komt immers in de eerste plaats aan de asielzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu, gelet op bovenstaande vaagheden en onwetendheden in hoofde van verzoekster en haar zonen.

Deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster en haar zonen.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekster de aangehaalde problemen op geen enkele manier met documenten kon staven.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Indien hij geen bewijzen bijbrengt, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

In casu kon verzoekster geen enkel begin van bewijs voorleggen van de opname van haar neefje in het ziekenhuis en het onderzoek naar aanleiding van het schietincident (zie het verhoorverslag, p. 15, 16, 21), van de professionele activiteiten van haar man, die aan de basis van zijn problemen lagen, hoewel verzoekster aangaf dat ook hiervan officiële documenten bestaan (zie het verhoorverslag, p. 14), noch van de klachten die haar man zou hebben ingediend bij de politie van Charabali (zie het verhoorverslag, p. 18,19 en 21).

Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen ernstige poging om het ontbreken van deze bewijzen te verklaren.

Het gebrek aan bewijs ondermijnt verder de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat de commissaris-generaal "eerst stelt dat verzoekster geen paspoort had afgegeven bij het interview op het Commissariaat-Generaal, en er later op pagina 4 van de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster wél een paspoort had neergelegd bij haar asielaanvraag" -en daardoor tekortkomt aan de zorgvuldigheidplicht en een inbreuk pleegt op de motiveringsplicht-, stelt de Raad vast dat verzoekster haar binnenlands Russisch paspoort voorlegde op het Commissariaat-generaal -wat echter slechts identiteitsgegevens bevat en aldus haar geloofwaardigheid niet kan herstellen-, maar verklaarde dat haar internationaal Russisch paspoort achterbleef bij de smokkelaar (zie het verhoorverslag, p. 9).

De documenten die verzoekster voegt bij haar verzoekschrift -een kopie van haar rijbewijs en geboortakte- werden reeds voorgelegd op het Commissariaat-generaal en bevatten slechts identiteitsgegevens die niet betwist worden en aldus bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

Verzoeker expliciteert niet hoe "artikel 10 van het EG Verdrag" geschonden is.

3.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing."

3.3. Wat betreft verzoekers verklaringen dat hij als jongere in Rusland moeilijk werk kon vinden (zie het verhoorverslag van 12 februari 2013, p. 14), is de Raad van oordeel dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat dit verband houdt met een van de redenen van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep, gezien verzoeker vertelde dat dit een algemeen probleem vormt in de Russische Federatie dat alle jongeren treft (zie het gehoorverslag, p. 14).

Bovendien verklaarde verzoeker dat zijn vader ook een boerderij uitbaatte, waar hij aan de slag kon (zie het gehoorverslag, p. 7, 12).

Waar verzoeker nog aanhaalde dat hij omwille van zijn Jezidi-origine op straat soms uitgescholden werd (zie het gehoorverslag, p. 14), stelt de Raad vast dat deze etnisch geïnspireerde problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd, gezien verzoeker omwille van zijn origine nooit het slachtoffer van fysiek geweld werd (zie het gehoorverslag, p. 14).

De documenten die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift, met name een kopie van zijn binnenlands paspoort, militair boekje en geboorteakte, werden reeds voorgelegd op het Commissariaat-generaal en bevatten slechts identiteitsgegevens en informatie over de militaire loopbaan van verzoeker die niet betwist worden en aldus bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

3.4. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van voormelde wet in aanmerking worden genomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 20 maart 2013 is onontvankelijk.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizenddertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE